

Het Boek van Joël en de Laodiceese Zevendedagsadventkerk - Nummer Dertien

Jeff Pippenger

2025-12-18

Nummer dertien

Wij behandelen momenteel het profetische symbool van 1863. Wij hebben onze aandacht gericht op het bijbelse Kades als het symbool van het verzet van het oude Israël tegen de „rust”, hetgeen hun dood teweegbracht gedurende een periode die in Kades haar hoogtepunt bereikte; daarmee wordt de verwerping geïllustreerd van Jeremia's „oude paden” in 1863, toen de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig werden verworpen.

Bij het najagen van het licht dat met Kades en 1863 verbonden is, hebben wij de tien beproevingen vastgesteld die tot aan Kades reikten. Wij hebben de eerste drie beproevingen geïdentificeerd als de beproeving van het manna. Die drie stappen kunnen worden voorgesteld als wonderen of beproevingen, en de sabbatsrust als de eerste van de tien beproevingen correspondeert met de tiende beproeving, die door Paulus in Hebreeën zo duidelijk wordt aangeduid als de „rust”. De tien beproevingen bezitten een alfa-rust en een omega-rust.

Het doet er niet toe hoe een student van de profetie „de rust” wenst te definiëren die de Hebreeën te Kades verwierpen—want profetisch verwijst elke „rust” (regel op regel) naar „de rust en de verkwikking”, die de late regen is. Kades is een uitnemend symbool van de verwerping van de boodschap van de late regen en ook van de ervaring van de late regen, want de verzegeling die te Kades op de honderd vierenveertigduizend wordt volbracht, is een bevestiging in de waarheid, zowel „verstandelijk als geestelijk”.

“Zodra het volk van God aan hun voorhoofden verzegeld is—het is geen zegel of merkteken dat gezien kan worden, maar een geworteld zijn in de waarheid, zowel verstandelijk als geestelijk, zodat zij niet bewogen kunnen worden—zodra Gods volk verzegeld is en voorbereid op de schudding, zal deze komen. Inderdaad, zij is reeds begonnen; de oordelen van God zijn nu over het land, om ons te waarschuwen, opdat wij mogen weten wat er komt.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, deel 4, 1161.

Zich „in de waarheid” „intellectueel” vestigen, duidt op de aanvaarding van de methodologie van regel op regel als de ene en enige geheiligde benadering bij de bestudering van Gods Woord. Deze nauwe benadering werd bevestigd als de juiste benadering in augustus 1840, toen „menigten overtuigd werden van de juistheid van de beginselen van profetische uitleg die door Miller en zijn medewerkers werden gehanteerd, en aan de adventbeweging een wonderbare stuwkracht werd gegeven.” De „wonderbare stuwkracht” duidt op de openbaring van de kracht van de Heilige Geest die in 1840 de boodschap van de eerste engel over de gehele wereld deed uitgaan.

Zij die deelnamen aan het werk dat de „wonderbare stuwkracht” vertegenwoordigde, werden juist tot dat werk bekrachtigd door de kracht van de Heilige Geest. De Heilige Geest openbaarde Zijn

kracht alleen onder hen die de heilige methodiek hadden aanvaard. De Heilige Geest openbaarde Zijn kracht alleen binnen hen die de heilige methodiek hadden aanvaard.

Zich verstandelijk in de waarheid vestigen is de aanvaarding van de methode van regel op regel, en die ‘aanvaarding’ van de methode van regel op regel wordt voor een Laodiceaan voorgesteld als het openen van de deur van het hart voor de binnenkomst van de Boodschapper aan Laodicea in de Persoon van de Heilige Geest. De aanvaarding van de heilige methode brengt de kracht van de Heilige Geest in het denken van hen die zich verstandelijk in de waarheid vestigen. De aanvaarding van die methode brengt een geestelijkheid voort die wordt voorgesteld als de vereniging van goddelijkheid met menselijkheid. De toepassing van de bijbelse methode van regel op regel, wanneer zij met geloof wordt vermengd, wordt voorgesteld als zich verstandelijk in de waarheid vestigen, en de waarheid (boodschap) die door die methode wordt voortgebracht, kan niet worden gescheiden van Jezus, Die het Woord is. De boodschap van Zijn Woord aanvaarden is de Heilige Geest in uw denken aanvaarden. Aldus brengt zich verstandelijk in de waarheid vestigen de geestelijke ervaring voort die Gods zegel van goedkeuring ontvangt.

Kades was de laatste beproeving voor het oude Israël. De twee klassen van wijn drinkers in het boek Joël worden van elkaar gescheiden en onderscheiden op grond van de verwerping of aanvaarding van de boodschap van de late regen, die Joël aanduidt als „nieuwe wijn”, in tegenstelling tot de gegiste wijn die door de andere klasse wordt gedronken. Joëls „nieuwe wijn” is Paulus’ „rust” in Hebreeën drie en vier. Het is ook datgene wat Jesaja’s „dronkaards van Efraïm” weigeren te „horen” — tot „wie hij zeide: ‘Dit is de rust, waardoor gij de vermoeide rust moogt geven; en dit is de verkwikking’: toch wilden zij niet horen. Maar het woord des Heren was hun gebod op gebod, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, daar een weinig; opdat zij zouden heengaan, en achterwaarts vallen, en verbroken worden, en verstrikt, en gevangen.”

Wij hebben vastgesteld dat Aarons opstand met het gouden kalf ‘twee’ van de tien beproevingen vertegenwoordigt die te Kades eindigen. De verdeling van die beproeving in twee beproevingen is in overeenstemming met de beproevingsperiode van de late regen, die wordt voorgesteld door de “beproeving van het beeld van het beest”, de beproeving die het lot van Gods volk bepaalt. Openbaring dertien duidt ‘opstand’ aan, want het getal ‘dertien’ vertegenwoordigt opstand.

Het hoofdstuk begint met het pauselijke beest uit de zee, het voornaamste symbool van opstand op aarde, aangezien Daniël het identificeert als de macht die grote woorden spreekt tegen de Allerhoogste. Op die opstand volgt de opstand van het beest uit de aarde, de Verenigde Staten, die vervolgens de gehele wereld dwingen hun voorbeeld van opstand te volgen. Het patroon voor de derde opstand in het hoofdstuk is te vinden in de eerste van de drie opstanden, voorgesteld als het beest uit de zee, het symbool van het Vaticaan. In vers elf spreken de Verenigde Staten als een draak en vormen aldus een beeld voor het beest—een beeld van het Vaticaan. Vanaf vers twaalf dwingen de Verenigde Staten de wereld hetzelfde te doen. Aarons opstand is tweeledig en vertegenwoordigt de opstand van de Verenigde Staten en vervolgens de opstand van de gehele wereld wanneer het wereldwijde beeld van het Vaticaan wordt afgedwongen.

Aärons opstand kenmerkt beide perioden, voorgesteld als afgoderij toen Mozes er niet was, gevolgd door afgoderij toen Mozes er wel was. Mozes had de Wet ontvangen en vertegenwoordigt daarom de Wet van God als het scheidingspunt in de opstand. De beproeving die wordt voorgesteld door Aärons gouden beeld van een kalf-beest, is de beproeving van 1863.

Het is de toets van de zondagswet, die een scheidslijn vertegenwoordigt tussen leven en dood. Het is de scheidslijn tussen het Beloofde Land of de dood in de woestijn, de scheidslijn tussen het merkteken van het beest of het zegel van God, de scheidslijn tussen het lot van Sebna, de Laodiceeër, of Eljakim, de Filadelfiër. De eerste drie beproevingen, voorgesteld door het manna, symboliseren de controverse over sabbat of zondag, evenals de tiende beproeving. De scheidslijn in Aärons opstand met het gouden kalf, die zowel de vijfde als de zesde beproeving vertegenwoordigt, is de zondagswet.

De vierde beproeving is het water te Massa, dat „beproeving” betekent, en Meriba, dat het „banier van Jehovah” betekent, en is te vinden in Exodus 17:1–7, waar het rechtstreeks wordt aangeduid als „de HEERE op de proef stellen”.

En de gehele vergadering van de kinderen Israëls trok op uit de woestijn Sin, van pleisterplaats tot pleisterplaats, overeenkomstig het bevel des HEEREN, en zij legerden zich te Refidim; maar daar was geen water voor het volk om te drinken. Daarom twistte het volk met Mozes en zei: Geef ons water, opdat wij drinken. En Mozes zei tot hen: Waarom twist gij met mij? Waarom verzoekt gij den HEERE? En het volk dorstte daar naar water; en het volk murmureerde tegen Mozes en zei: Waartoe hebt gij ons uit Egypte doen optrekken, om ons en onze kinderen en ons vee van dorst te doen sterven?

En Mozes riep tot de HEERE en zei: Wat zal ik met dit volk doen? Zij zijn bijna gereed mij te stenigen.

En de HEERE zeide tot Mozes: Ga voor het volk uit, en neem enige van de oudsten van Israël met u mee; en neem uw staf, waarmee gij de rivier geslagen hebt, in uw hand, en ga heen. Zie, Ik zal daar vóór u staan op de rots te Horeb; en gij zult de rots slaan, en er zal water uit voortkomen, zodat het volk kan drinken. En Mozes deed alzo, voor de ogen van de oudsten van Israël.

En hij noemde de naam van die plaats Massa en Meriba, vanwege het twisten van de kinderen Israëls, en omdat zij de HEERE verzochten, zeggende: Is de HEERE in ons midden, of niet? Exodus 17:1–7.

De beproeving die door „Massah” wordt voorgesteld, en het banierteken dat door „Meribah” wordt voorgesteld, vormen een profetische alfa die haar profetische omega ontmoet wanneer Mozes diezelfde Rots voor de tweede maal slaat. Dit betekent dat de vierde van de tien tergingen bij Kades vertegenwoordigd is, want het tweede Kades is de plaats waar Mozes in opstand de Rots slaat. Dit maakt duidelijk dat Kades, als symbool, de beproeving van water omvat die een banierteken voortbrengt.

De beproeving van het water die het banier voortbrengt, is de beproeving van de boodschap van de late regen. 1863 was het moment waarop het banier opgeheven had moeten worden, maar helaas; 1863 was slechts het eerste Kades, en het tweede Kades ligt bij de spoedig komende zondagwet. Massa en Meriba vertegenwoordigen de laatste beproeving voor de honderd vierenveertigduizend vlak voordat zij als een banier worden opgeheven bij de zondagwet. Het was niet het gezag van Rome, noch het gezag van de Joden, dat de dood van Christus bewerkte. Dat gezag was in de raad van de Hemel eeuwen vóór het kruis bekrachtigd. Mozes gebruikte zijn staf, de staf die door God Zelf gezalfd was, om de Rots te slaan — maar slechts één keer. Die Rots wordt volgens de inspiratie voorgesteld door de boodschappen van 1840 tot 1844, die de oude fundamentele waarheden zijn welke het pad der rechtvaardigen vertegenwoordigen. In de beproeving die door Massa wordt voorgesteld, is het water dat redt het water dat voortkomt uit de Rots van de oude paden. Dat water beproeft en brengt twee klassen voort: de ene voor het merkteken van het beest en de andere voor het zegel van God, zoals wordt voorgesteld door het zegel van God op hen die als een banier worden opgeheven, zoals voorgesteld door Meriba.

De tempel was voltooid vóór het derde besluit van Artaxerxes, waarmee wordt vastgesteld dat de Milleritische tempel die Christus in 46 jaar, van 1798 tot 1844, oprichtte, voltooid was vóór de derde engel, voorgesteld door de komst van het derde besluit. De honderd vierenveertigduizend worden verzegeld vlak vóór de zondagwet, waarna zij worden opgeheven als een banieroffer van de eerstelingen van Pinksteren, zoals in de dagen vanouds. Massa en Meriba duiden op de watertoets die wordt voorgesteld door de boodschap van de Middernachtsroep in de geschiedenis van de eerste en de derde engel.

Het werk van het verenigen van de Godheid met de mensheid wordt ook voorgesteld als het samenvoegen van twee tempels. Het wordt ook voorgesteld als een huwelijk, waarin een man en een vrouw, of een vrouwelijke tempel en een mannelijke tempel, worden verenigd en tot één vlees worden. Christus richtte de Milleritische tempel op met het doel hen te leiden in Zijn hemelse tempel, waar zij „rust” zouden vinden, voorgesteld in de geschiedenis van 1844 door de sabbat van de zevende dag.

Wanneer dit begrip van Massa en Meriba, als de vierde beproeving, wordt toegepast tussen een openingsbeproeving die eveneens drie beproevingen voorstelt, en die vervolgens wordt gevolgd door de zondagwet van de vijfde en zesde beproeving, dan kunt u zien—maar alleen indien u bereid bent te zien—dat de drievoudige manna-beproeving de eerste beproeving is, gevolgd door een beproeving die voorafgaat aan de derde, tweevoudige beproeving van Aarons gouden kalf. Massa en Meriba worden samen voorgesteld, want alleen in de boodschap van de tweede engel bevindt zich een profetische „verdubbeling”. De eerste drie beproevingen van het manna zijn de boodschap van de eerste engel. De beproeving van Massa en Meriba is de boodschap van de tweede engel en Aarons opstand is de boodschap van de derde engel.

De vijfde beproeving is die van Aarons gouden kalf, die begint met een openbaring van afgoderij, toen de opstandelingen meenden dat hun naakte opstand voor God verborgen was.

Toen het volk zag dat Mozes talmde om van de berg af te dalen, verzamelde het zich rondom Aäron en zei tegen hem: Op, maak ons goden die voor ons uit zullen gaan; want wat deze Mozes betreft, de man die ons uit het land Egypte heeft opgevoerd, wij weten niet wat er van hem geworden is. En Aäron zei tegen hen: Ruk de gouden oorringen af die in de oren van uw vrouwen, van uw zonen en van uw dochters zijn, en breng ze bij mij. Toen rukte heel het volk de gouden oorringen af die in hun oren waren, en zij brachten die bij Aäron. En hij nam ze uit hun hand aan en vormde het met een graveerstift, nadat hij er een gegoten kalf van gemaakt had; en zij zeiden: Dit zijn uw goden, Israël, die u uit het land Egypte hebben opgevoerd. Toen Aäron dat zag, bouwde hij er een altaar voor; en Aäron deed een afkondiging en zei: Morgen is er een feest voor de HEERE.

En zij stonden de volgende morgen vroeg op, offerden brandoffers en brachten vredeoffers; en het volk ging zitten om te eten en te drinken, en stond op om te spelen. Exodus 32:1–6.

De zesde beproeving is het tweede deel van de opstand rond het gouden kalf, wanneer Mozes terugkeert na de Tien Geboden te hebben ontvangen. Mozes vraagt: „Wie is voor de HEERE?”; de meerderheid bleef passief of schaarde zich aan de zijde van de afgodendienaars en openbaarde dezelfde opstand openlijk in de tegenwoordigheid van de middelaar.

De vijfde en zesde beproeving zijn duidelijk een voorafbeelding van en stemmen overeen met de zondagswet. Elia op de berg Karmel stelt een soortgelijke vraag als Mozes deed. Kies heden wie gij dienen zult, wijst op de beproeving van de zondagswet. De symboliek van de beproeving van het beeld van het beest wijst op de zondagswet. De scheiding van de Levieten in het verhaal van Aäron en de scheiding van de twaalf stammen in het verhaal van Jerobeams twee gouden kalveren, duiden de scheiding aan van de wijzen en de dwazen bij de zondagswet. De Laodiceeërs zijn de dwaze maagden, zoals door Zuster White wordt betuigd, en daarom is de scheiding van de maagden bij de zondagswet de scheiding van Laodiceeërs en Filadelfiërs. De vijfde en zesde beproeving, die één tweevoudige beproeving zijn, stemmen overeen met de zondagswet, wat betekent dat zij overeenstemmen met 1863 en Kades.

De hoofdstukken tweeëndertig en drieëndertig van Exodus worden op precies dezelfde dag vervuld, slechts enkele uren van elkaar verwijderd, en die dag is een type van 1863 en Kades. In hoofdstuk drieëndertig vraagt Mozes Gods heerlijkheid te mogen zien. Daarom zien wij Mozes in de vijfde en zesde verzoeken veranderd worden in de honderdvierendertigduizend. Diezelfde Mozes is ook te Kades, waar hij de Rots een tweede maal slaat, en vertegenwoordigt aldus een klasse die door de Rots verbrijzeld wordt, waarop zij geweigerd hebben te vallen. Die Rots is een boodschap, en er zijn daarom te Kades twee symbolen van Mozes: het ene openbaart Gods heerlijkheid en het andere verwerpt de Rots.

“Laten degenen die als Gods wachters op de muren van Sion staan, mannen zijn die de gevaren vóór het volk kunnen zien,—mannen die onderscheid kunnen maken tussen waarheid en dwaling, gerechtigheid en ongerechtigheid.

„De waarschuwing is gekomen: Er mag niets worden toegelaten dat het fundament van het geloof zal verstoren waarop wij hebben gebouwd sinds de boodschap kwam in 1842, 1843 en

1844. Ik was in deze boodschap, en sindsdien heb ik voor de wereld gestaan, trouw aan het licht dat God ons heeft gegeven. Het ligt niet in ons voornemen onze voeten af te halen van het platform waarop zij werden geplaatst, terwijl wij dag aan dag de Heere zochten met ernstig gebed, op zoek naar licht. Denkt u dat ik het licht zou kunnen prijsgeven dat God mij heeft gegeven? Het zal zijn als de Rots der eeuwen. Het heeft mij geleid sinds het mij werd gegeven.” Review and Herald, 14 april 1903.

Een van de symbolen van ‘Mozes te Kades’ slaat met een staf, een symbool van gezag, op de Rots. De eerste keer was het Gods gezag en de tweede keer was het menselijk gezag. De klasse die door Mozes bij het tweede Kades wordt voorgesteld, wordt voorgesteld als de dronkaards van Efraïm, die hun theologisch gezag (staf) gebruiken om de boodschap van de late regen aan te vallen, welke de boodschap is van de oude paden van 1840 tot 1844.

“Alle boodschappen die van 1840–1844 zijn gegeven, moeten nu met kracht gebracht worden, want er zijn velen die hun oriëntatie hebben verloren. De boodschappen moeten naar alle kerken gaan.

“Christus zei: ‘Zalig zijn uw ogen, omdat zij zien; en uw oren, omdat zij horen. Want voorwaar, Ik zeg u: dat vele profeten en rechtvaardigen begeerd hebben te zien wat gij ziet, en het niet hebben gezien; en te horen wat gij hoort, en het niet hebben gehoord’ [Mattheüs 13:16, 17]. Zalig zijn de ogen die de dingen hebben gezien die in 1843 en 1844 werden gezien.

„De boodschap werd gegeven. En er mag geen uitstel zijn in het herhalen van de boodschap, want de tekenen der tijden worden vervuld; het afsluitende werk moet worden gedaan. In korte tijd zal een groot werk worden verricht. Weldra zal door Gods beschikking een boodschap worden gegeven die zal aanzwellen tot een luide roep. Dan zal Daniël opstaan in zijn toegewezen plaats om zijn getuigenis te geven.” Manuscript Releases, deel 21, 437.

De eerste beproeving van het manna bestaat uit drie beproevingen. De laatste van de tien beproevingen is de beproeving van de derde engel. Zowel de eerste als de laatste vertegenwoordigen „rust” als een symbool van de beproeving. De eerste beproeving bestaat uit drie beproevingen en vertegenwoordigt de eerste engel, die door de tweede engel wordt gevolgd; maar de vierde beproeving, waarin de verzegeling en het oprichten als een banier worden voorgesteld, wordt vertegenwoordigd door Massa en Meriba. De derde engel, vertegenwoordigd door de vijfde en zesde beproevingen, is de derde beproeving, die volgde op de tweede beproeving van Massa en Meriba en op de eerste beproeving van het manna.

De terging te Tabera, uiteengezet in Numeri 11:1–3, vormt de zevende beproeving. De verzen die de vurige geloofsbeproeving inleiden, voorgesteld door „Tabera”, wat ‘een brandplaats’ betekent, worden voorafgegaan door verzen die de tocht van Gods volk door de woestijn aanduiden. Het ongeduld dat in hoofdstuk tien aan het licht komt, wordt gesteld tegenover de honderd vierenveertigduizend die het Lam volgen waarheen Het ook gaat. Dezen zijn het die de volharding der heiligen hebben, maar het oude Israël openbaarde in hoofdstuk tien een ongeduld dat in hoofdstuk elf tot hun vurige beproeving leidt.

En zij trokken weg van de berg des HEEREN, drie dagreizen ver; en de ark van het verbond des HEEREN ging hun voor gedurende die drie dagreizen, om voor hen een rustplaats te zoeken. En de wolk des HEEREN was over hen bij dag, wanneer zij uit het leger optrokken. En het geschiedde, wanneer de ark voorttrok, dat Mozes zeide: Sta op, HEERE, en laat Uw vijanden verstrooid worden; en laat hen die U haten voor Uw aangezicht vluchten. En wanneer zij rustte, zeide hij: Keer weder, o HEERE, tot de vele duizenden van Israël. Numeri 10:33–36.

Het volgende vers voert de opstand van Tabera in.

En toen het volk morde, was het kwaad in de oren des HEEREN; en de HEERE hoorde het, en Zijn toorn ontbrandde; en het vuur des HEEREN brandde onder hen en verteerde hen die zich aan de uiterste delen van het leger bevonden. Toen riep het volk tot Mozes; en toen Mozes tot de HEERE bad, werd het vuur geblust. En hij noemde de naam van die plaats Tabéra, omdat het vuur des HEEREN onder hen gebrand had. Numeri 11:1–3.

De verzoeking die volgde op de manifestatie van vuur, was het verlangen naar vleesvoedsel en vormt de achtste beproeving. Deze bevindt zich in Numeri 11:4–34. Het morren te Tabera vertegenwoordigt een verdorven hogere natuur, een gebrek aan geduld, en de opstand van de begeerte naar de vleespotten van Egypte vertegenwoordigt de lagere natuur. Het vuur vertegenwoordigt de loutering door vuur van de Boodschapper van het Verbond in Maleachi hoofdstuk drie, want profetisch betekent Tabera een brandplaats, en de brandplaats in Gods profetisch Woord bevindt zich in Maleachi drie, waar vuur een ongeduldige klasse voortbrengt die bestemd is gezuiverd te worden, en een geduldige klasse die gelouterd wordt als een offerande die opgeheven wordt.

Degenen die door Mozes worden voorgesteld in de tweevoudige toets van Taberahs hogere en lagere natuur, zijn de honderd vierenveertigduizend die zowel verstandelijk als ook geestelijk in de waarheid gevestigd zijn. Het verstand identificeert de hogere natuur en vertegenwoordigt geestelijk de vereniging van de Godheid met de mensheid. De Godheid kan slechts met de mensheid worden verenigd wanneer de lagere natuur gekruisigd en dood is. Verstandelijk en geestelijk in de waarheid gevestigd te zijn, vertegenwoordigt de ervaring van het verzegeld worden. De vuren van Taberah vertegenwoordigen de uiteindelijke scheiding van tarwe en onkruid in het werk van Christus bij het oprichten van de tempel van de honderd vierenveertigduizend.

De negende beproeving is de opstand van Mirjam en Aäron, beschreven in Numeri 12. De provocatie verschilde niet wezenlijk van die van Korach, Dathan en Abiram, of van Minneapolis in 1888. Het geschil betrof niet slechts de verwerping van Gods boodschap, maar ook de verwerping van Gods keuze van leiderschap.

De veroordeling van leiders die niet alleen de boodschap, maar ook de boodschapper verwerpen, gaat vooraf aan de tiende test. Het leiderschap openbaart zich vlak vóór de zondagswet, die de tiende test is, als afvallig. De zondagswet komt overeen met het kruis, en op de weg naar het kruis, dat de zondagswet is, koos het leiderschap Barabbas, een valse Christus, want “bar” betekent ‘zoon van’ en “abba” betekent ‘vader’. Bij het naderen van het kruis (de zondagswet) of Kades openbaart het leiderschap zich in volle afvalligheid, doordat het een valse Christus kiest en ook rechtstreeks

tegenover de burgerlijke overheden verklaart dat het geen koning heeft dan Caesar.

De zevende, achtste en negende beproeving duiden het verzegelingsproces aan, maar de illustratie is die van de dwaze maagden. De tiende van die beproevingen was de eerste opstand van Kades, een voorafbeelding van 1863. Vanaf 1846 werden de Hebreëen naar Sinaï gebracht om de Wet te ontvangen. De twee tafelen van de Tien Geboden zijn het symbool van Gods verbondsverhouding met het oude letterlijke Israël, en de twee tafelen van Habakuk zijn het symbool van de verbondsverhouding van het moderne geestelijke Israël. De tweede tafel werd in 1850 uiteengezet, en zoals het oude Israël beloofde de Wet te houden, zo werd tegen 1856 een laatste beproeving gebracht, voorafgebeeld door verspieders die het Beloofde Land bezochten. De meerderheidsopvatting die in de loop van de zeven jaren van 1856 tot 1863 werd gevormd, was dat de Laodiceïsche woestijn de plaats was waar zij wensten te sterven.

De periode van 1844 tot 1863 wordt getypeerd door de periode die begint met de doop bij de Rode Zee en eindigt met een andere doop bij de Jordaan, op dezelfde plaats waar Jezus de Christus zou worden, toen Hij later door Johannes werd gedoopt. De doop bij de Rode Zee markeerde een verbondsrelatie met het oude Israël. Die relatie begon met een huwelijk dat gelijktijdig een beproevingsproces in tien stappen in gang zette. Vervolgens werden zij naar Sinaï gebracht en beloofden zij Zijn wet te houden, maar deden dat niet; daarna faalden zij in de tiende en laatste beproeving bij de eerste opstand van Kades. Na de veertig jaar, en de tweede en grotere opstand te Kades, gingen zij het Beloofde Land binnen doordat zij in de Jordaan werden gedoopt.

Alle herkenningspunten van de doop zijn met het verbond verbonden. De geschiedenis van de omega en het tweede Kades komen overeen met de geschiedenis van het eerste, het alfa-Kades. Mozes' omega-opstand was veel groter dan de opstand van een gehele natie in de alfa-opstand van Kades. De omega is altijd groter. Beide opstanden tezamen vertegenwoordigen de opstand van Jesaja's geleerden en ongeletterden die weigeren binnen te gaan in de rust van de boodschap van de late regen.

Drie dopen (de Rode Zee, de rivier de Jordaan en de rivier de Jordaan), de eerste van Mozes en de laatste van Christus; aldus is Mozes de alfa en Christus de omega. De letter tussen de eerste en de tweeëntwintigste letter van het Hebreeuwse alfabet, de dertiende letter, vormt, wanneer zij wordt toegevoegd en volgt op de eerste letter, die vervolgens wordt verbonden met de laatste, de tweeëntwintigste letter, het Hebreeuwse woord „waarheid”. De middelste doop was de rivier de Jordaan en Kades. De eerste doop bij de Rode Zee werd gevolgd door de doop bij de Jordaan. Maar de eerste doop bij de Jordaan werd veertig jaar uitgesteld, tot het tweede bezoek aan Kades en de daadwerkelijke doop van de Jordaan. De derde doop, die de tijd van bezoeking voor de Joden vertegenwoordigde, was aangebroken toen Christus Zijn werk begon van het bevestigen van het verbond gedurende één week, ter vervulling van Daniël negen, vers zevenentwintig, en het was het uur van het oordeel voor het oude Israël.

De eerste doop bij de Rode Zee is de boodschap van de eerste engel, en de twee bezoeken aan Kades vertegenwoordigen een „verdubbeling”, want bij het eerste bezoek aan Kades en de Jordaan wordt de opstand van Gods verbondsvolk uitgebeeld, en bij het tweede Kades wordt de opstand

van de leiding openbaar. Kades en de twee bezoeken vertegenwoordigen een verdubbeling van de boodschap van de tweede engel, waarin twee klassen openbaar worden, en beide klassen worden vertegenwoordigd zowel door burgers als door leiderschap. De doop van Christus is de boodschap van de derde engel, wanneer de tarwe en het onkruid worden gescheiden, zoals het oude Israël werd gescheiden van de christelijke bruid met wie Christus Zich verbond in het uur van het oordeel over het oude Israël.

De periode van 1844 tot 1863 is de Rode Zee tot aan de eerste opstand te Kades. 1844 is de doortocht door de Rode Zee, 1846 is het manna, symbool van de sabbatstoets die de Whites in 1846 doorstonden toen zij in het huwelijk traden. In 1849 strekte de Heere voor de tweede maal Zijn hand uit om Zijn volk te verzamelen. Hij had hen verzameld gedurende de boodschap van de eerste engel, toen de eerste van Habakuks tafelen in de geschiedenis verscheen, en de tweede tafel was voor hetzelfde doel bestemd.

De omega-tafel van 1850 moest verzamelen en beproeven, want dat is wat de alfa-tafel van 1843 deed. De eerste engel had een tafel, en de derde engel had eveneens een tafel, want de eerste is de alfa en de derde is de omega. De „twee tafelen” zijn wegmarkeringen van de eerste en de derde engel — niet van de tweede. De profetische periode van de „tafelen” begint met een tafel met dwaling en eindigt met een tafel zonder dwaling. De geschiedenis tussen de twee tafelen is de geschiedenis van de tweede engel, waarin de kaart terzijde wordt gelegd tot 1850.

Nadat het jaar 1843 op 19 april 1844 was geëindigd, werd de kaart van 1843 terzijde gelegd, want zij had toen ten onrechte het jaar 1843 voorspeld. Van 19 april 1844 tot 1850 is er geen tafel van Habakuk. In de geschiedenis van de tweede engel was er geen kaart en—Babylon viel. De alfa is een tafel, de omega is een tafel, en het midden is de val van Babylon; een symbool van opstand dat verbonden is met de periode waarin er geen tafel was. De historische periode van de tafelen van Habakuk draagt het kenmerk van de waarheid.

1850 werd getypeerd door de Sinaï en de gave van de Wet. Die gebeurtenis werd herdacht met Pinksteren, toen twee beweegbroden werden opgeheven. Het proces van het opheffen van de beweegbroden wordt weergegeven door het drukken en bevorderen van de kaart in mei 1842, en door de geschiedenis van 1849 toen de tweede kaart werd voorbereid en van 1850 toen zij beschikbaar was. De periode wordt in de lijn van Christus voorgesteld als de vijftig dagen van Zijn opstanding tot aan Pinksteren, een periode die verdeeld is in veertig dagen, gevolgd door tien.

In 1849 strekte Christus zijn hand ten tweeden male uit, en in 1850 was Habakuks tweede tafel beschikbaar en ging het beproevingsproces dat naar Kades leidde voort. In 1856 kwam de laatste van het oude Israëls tien beproevingen, toen nieuw licht op Millers fundamentele profetische openbaring werd gepubliceerd in het tijdschrift van de beweging. Gedurende tweeduizend vijfhonderd en twintig profetische dagen, van 1856 tot 1863, gingen de verspieters het land in om het te verkennen. In 1863 kozen zij een nieuwe leider om hen terug naar Egypte te voeren.

Wij zullen deze waarheden in het volgende artikel voortzetten.

„In een visioen dat mij op 10 december 1871 te Bordoville, Vermont, werd gegeven, werd mij getoond dat de positie van mijn man een zeer moeilijke is geweest. Een druk van zorg en arbeid heeft op hem gerust. Zijn broeders in de bediening hebben deze lasten niet te dragen gehad, en zij hebben zijn arbeid niet gewaardeerd. De voortdurende druk op hem heeft hem geestelijk en lichamelijk uitgeput. Mij werd getoond dat zijn verhouding tot het volk van God in sommige opzichten gelijk was aan die van Mozes tot Israël. Er waren murmureerders tegen Mozes, toen de omstandigheden ongunstig waren, en er zijn ook murmureerders tegen hem geweest.” Testimonies, deel 3, 85.